

Sygn. akt V KK 691/21

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 3 lutego 2022 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **P. S.**,

skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 kwietnia 2021 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 21 lipca 2020 r, sygn. akt II K [...],

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Z. z dnia 21 lipca 2020 r. (sygn. akt II K (...)) P.S. został uznany winnym czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który wymierzono oskarżonemu karę 10 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (sygn. akt II AKa (...)).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi „*rażące naruszenie prawa, tj. art.*

433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., mające istotny wpływ na treść wyroku, polegające na zaniechaniu rzetelnej kontroli odwoławczej zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, a przejawiające się w nierozpoznanie części zarzutów apelacyjnych, tj. podniesionych przez obrońcę - adw. D. K. siedmiu zarzutów:

a. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt i 5 (a contrario) w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. , polegające na oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego z dnia 25.11.2019r. ponowionego na rozprawie w dniu 09 01.2020 r. o powołanie biegłego z zakresu sztuk walki, w szczególności aikido, na okoliczność ustalenia, czy przy użyciu technik aikido opisanych przez oskarżonego, mogły powstać obrażenia stwierdzone u pokrzywdzonego.

b. art. 211 k.p.k. polegające na zaniechaniu przeprowadzenia eksperymentu procesowego z udziałem oskarżonego i warunkach umożliwiających jego swobodne przeprowadzenie i z udziałem osób posiadających stosowne kwalifikacje, albowiem przeprowadzenie takowego eksperymentu na rozprawie w dniu 09.01.2020 r. nie było możliwe ze względu na brak zgody Dowódcy Konwoju.

c. Art. 193 k.p.k. w zw. z art. 177 § 1 k.p.k. polegające na przesłuchaniu P. K. w charakterze świadka, podczas gdy osoba ta nie miała żadnej wiedzy na temat zdarzenia z dnia 01.08.2018 r. objętego postępowaniem, natomiast posiada wiedzę specjalistyczną w zakresie stosowania technik Aikido i technik samoobrony, zatem winien być powołany jako biegły do sprawy.

d. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegające na pominięciu jako dowodu opinii biegłego R. K. w formie pisemnej z dnia 25.10.2019 r. oraz uzupełniającej ustnej z dnia 12.11.2019r.

e. błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, iż w trakcie zdarzenia oskarżony trzymał nóż i atakował nim pokrzywdzonego, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż to pokrzywdzony był osobą agresywną i atakował oskarżonego przy użyciu noża, a oskarżony stosował techniki samoobrony.

f. błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż w trakcie zdarzenia oskarżony trzyma nóż i atakował nim pokrzywdzonego, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż to pokrzywdzony był osobą agresywną i atakował oskarżonego przy użyciu noża, a

oskarżony odpierał ataki pokrzywdzonego i dokonał nieumyślnego uszkodzenia ciała.

g. Zarzutu rażącej surowości wymierzonej kary pozbawienia wolności, poprzez błędną ocenę istotnych okoliczności przedmiotowych, a także niedostateczne uwzględnienie okoliczności podmiotowych dotyczących oskarżonego i w konsekwencji wymierzenie kary rażąco surowej.”

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...)

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Autor kasacji nie przedstawia żadnego argumentu, który przekonywałby o dokonanej z rażącym naruszeniem przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. kontroli odwoławczej. W uzasadnieniu nadzwyczajnego środka odwoławczego jego autor przekleja treść zarzutów apelacyjnych i kwituje to przywołaniem lakonicznym, jednozdaniowym stwierdzeniem, że Sąd odwoławczy w ogóle nie rozpoznał tych zarzutów. Nierozpoznanie zarzutu oznacza sytuację zerojedynkową, tj. całkowity brak odniesienia się do treści apelacji. W istocie takie sytuacje się zdarzają, lecz w niniejszej sprawie lektura uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prowadzi do przekonania, że odniósł się on do zarzutów apelacji, które oscylowały wokół zagadnień błędów w czynieniu ustaleń faktycznych.

Naturalnie prawem skarżącego jest kwestionowanie rzetelności czy dokładności analiz Sądu odwoławczego, lecz to na skarżącym ciąży obowiązek metodycznego wykazania rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku charakteru ewentualnych błędów. W niniejszej sprawie autor kasacji poprzestaje na uznaniu, że Sąd II instancji w ogóle nie rozpoznał zarzutów apelacji, uznając najwyraźniej, że jego rola w tym miejscu się zakończyła. Jest to przeświadczenie o tyle mylne, że jasno z treści uzasadnienia wyroku wynika, że Sąd poddał analizie jego apelację. Niezadowolenie z jakości czy objętości rozważań, by stać się

skutecznym zarzutem kasacyjnym wymaga jednak znacznie pogłębionej argumentacji ze strony skarżącego.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.